

Vești misionare

Trimestrul 1, 2022

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon, 2021

Cuprins

1. Păzitorii-surpriză.....	3
2. Piatra miraculoasă.....	4
3. Bând cu sătenii	6
4. Isus, Doctorul care face minuni	7
5. Găsind pacea	9
6. Misionarul curajos.....	11
7. Șocul dulce	13
8. Sabatul sau bursa școlară?	14
9. Chemarea Evangheliei	16
10. Dumnezeu este cel mai bun martor	18
11. Să ne închinăm asemenea lui Isus	20
12. Sănătate perfectă	21
13. Scăpare ca prin urechile acului.....	23

Păzitorii-surpriză

de Andrew McChesney

Nunta este, de obicei, un timp de bucurie, când familia sărbătorește. Dar Khome și soțul ei, Eung, au avut numai de suferit, în satul lor izolat din Laos.

Khome, care aparține grupului etnic Laven, era fiica unui mediu spiritist. Fusese învățată de mică să ia rolul mamei ei, dar l-a descoperit pe Dumnezeu și și-a predat viața Lui împotriva voinței mamei ei. Mai rău, s-a căsătorit cu un bărbat creștin dintr-un alt grup etnic. Toată lumea părea să fie împotriva căsătoriei lor – chiar și spiritele rele.

Într-o zi, un spirit rău i s-a arătat lui Khome și a râs de ea. Khome a îngenuncheat imediat și s-a rugat. Ridicându-se de pe genunchi, a încercat să ajungă la Biblie ca să citească din ea. Biblia era așezată la numai câțiva pași de ea, dar picioarele ei păreau atât de grele, încât nu le putea mișca. Păreau lipite de pământ. În timp ce se chinuia să înainteze, s-a rugat: „Doamne, protejează-mă Tu! Doamne, protejează-mă Tu!” Într-un final a ajuns la Biblie și a deschis-o. După ce a citit câteva pasaje, s-a rugat în numele lui Isus și duhul cel rău a plecat.

Lupta cu forțele răului a continuat timp de ani de zile, dar Khome și Eung l-au adus laudă lui Dumnezeu și l-au închinat mereu cu credincioșie în casa lor. Părinții lor, rudele și vecinii și-au manifestat deschis ura față de ei. Cineva i-a raportat autorităților cu acuzații false. Când au sosit polițiștii pentru a-i aresta, au fost întâmpinați de niște ființe misterioase, deosebit de puternice, care se aflau în fața casei lor. Polițiștii au fugit de teamă. O a doua tentativă de a aresta cuplul a dat greș când polițiștii s-au înfricoșat la vederea a două ființe misterioase aflate acum chiar în casa lor. S-a dus vorba că cei doi aveau niște păzitori supranaturali și oamenii au început să îi respecte.

În acest timp, cei doi și-au împărtășit credința cu familia și cu vecinii. Îi ajutau pe cei din jur de fiecare dată când se ivea ocazia și, deși ei înșiși erau teribil de săraci, le ofereau ce puteau celor care erau într-o situație și mai rea decât a lor. Încet-încet, oamenii au început să vină la ei să le ceară ajutorul. Cei bolnavi și cei posedați căutau vindecare. Unul câte unul, oamenii L-au acceptat pe Dumnezeu și casa cuplului a devenit o mică biserică. Sora lui Khome a refuzat Evanghelia pentru ceva timp, dar, într-o noapte, a văzut o lumină puternică strălucind în casa lui Khome. A doua zi și-a întrebat sora cum avusese lumină, când nimeni din sat nu avea electricitate. Khome nu a știut ce să-i răspundă. Dormise toată noaptea alături de soțul ei. După aceea sora ei L-a acceptat pe Isus.

Astăzi, Eung și Khome răspândesc lumina lui Dumnezeu printre oamenii Laven ai Laosului. O parte dintre darurile Sabatului al treisprezecelea din trimestrul acesta vor ajuta la deschiderea unei școli primare în această țară. Rugați-vă pentru proiectul școlii, pentru Eung și Khome și pentru oamenii prețioși din Laos.

Sabatul 2 – **8 ianuarie**

Piatra miraculoasă

de Andrew McChesney

O piatră miraculoasă a oprit camioneta lui Bounprany Vannady, care slujea ca președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Laos. Era doar un pârâu obișnuit. Orice mașină ar fi putut să traverseze cu ușurință apele lui atât de puțin adânci. Nu se mai auzise de nicio mașină care să se fi împotmolit acolo. Dar camioneta a decis să se oprească exact când a atins apele pârâului. Pur și simplu s-a oprit.

Bounprany și doi pastori tineri care călătoreau cu el au găsit o piatră care le bloca drumul, dar părea prea mică pentru a fi putut să

oprească vehiculul. Însă, ca să se asigure, au mutat piatra și au încercat să repornească motorul. A refuzat să pornească. Au chemat în ajutor o mașină care trecea pe acolo și au încercat să încarce bateria, dar camioneta s-a încăpățânat să nu pornească.

Pentru că se făcea noapte, Bounprany a mers pe jos până la cel mai apropiat sat. Câțiva săteni au venit înapoi împreună cu el la camionetă, ca să ajute, dar nu au putut să o pornească. Șeful satului l-a invitat pe Bounprany să petreacă noaptea în casa lui, în timp ce cei doi pastori tineri aveau să rămână la camionetă.

„Ce vă aduce în zona noastră?” a întrebat șeful satului.

Bounprany a explicat că transporta niște echipament de sport către satul următor. Spera să poată stabili niște relații în acel sat.

În timp ce asculta, șeful satului a simțit că Bounprany era creștin și a spus că și el era. A scos certificatul de la școala prin corespondență Vocea Profeției, susținută de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Laos cu câțiva ani în urmă. A spus că luase legătura cu un fost lider al bisericii și-i ceruse ajutorul, în urmă cu mai mulți ani, dar fusese respins, astfel că acum, el și 200 de săteni îl laudau pe Isus pe cont propriu. I-a cerut lui Bounprany să îi învețe, pe el și pe săteni, despre Sabatul zilei a șaptea.

În acel moment a realizat Bounprany că un înger trebuie să fi fost cel care oprise camioneta. Se întâmplase la fel ca în vechime, când măgărița lui Balaam refuzase să meargă mai departe pentru că văzuse un înger al Domnului. Mașina aceasta trebuie să fi văzut un înger al Domnului stând în dreptul pârâului, așa că a decis să se oprească.

A doua dimineață, camioneta a pornit la prima cheie.

Mulțumim pentru susținerea pe care o oferiți prin darurile Școlii de Sabat, care vor ajuta la răspândirea Evangheliei printre locuitorii din Laos și din alte țări din Diviziunea Asia de Sud – Pacific. O parte dintre darurile Sabatului al treisprezecelea din trimestrul acesta vor ajuta la deschiderea unei școli primare în Laos.

Bând cu sătenii

de Koo Mingji

Locuitorii din zona nordică rurală a Taiwanului nu păreau interesați de studierea Bibliei. Mulți se închinau în una dintre cele două biserici creștine din sat, în timp ce alții își petreceau timpul bând alcool. Cei care mergeau la biserică îi evitau pe cei care beau.

Ce puteam să fac? M-am hotărât să urmez exemplul lui Isus și mi-am propus să mă împrietenesc, cumva, cu bețivii din sat. „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul Se amesteca printre oameni ca unul care le dorea binele. El manifesta simpatie față de ei, Se îngrijea de nevoile lor și le câștiga încrederea. Apoi le spunea: «Urmează-Mă!»” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 143)

Am decis să beau cu sătenii. Până la urmă, Pavel declară: „M-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți”, atunci când descrie atât de convingător modul în care putem fi misionari eficienți, în 1 Corinteni 9:19-23.

Bețivii nu aveau o problemă să bem împreună. Voiau să bea cu mine. Dar eu le-am dat ceai în loc de alcool. După ce au băut din abundență ceai, nu au mai avut loc și de alcool. Cu timpul, au încetat să mai bea alcool și au început să studieze Biblia împreună cu mine. Au trecut câteva luni și doi foști bețivi și-au predat inimile lui Isus și au fost botezați, în august 2019.

O tragedie a avut loc șase luni mai târziu. Unul dintre cei de curând botezați ca adventiști, un tânăr, s-a îmbolnăvit și a murit. Moartea lui m-a afectat mult și L-am întrebat pe Dumnezeu „de ce?”.

La scurt timp după înmormântare, mama și fratele tânărului decedat au venit la mine pe neașteptate și mi-au cerut să le predau studii biblice. Apoi și alți săteni le-au urmat exemplul. La sfârșitul

anului 2020, ei și alți săteni au venit în număr mare la un târg de sănătate care a durat o singură zi, organizat de departamentul de sănătate al Bisericii Adventiste din Taiwan. A doua zi după târg, cinci săteni au fost botezați.

Dumnezeu are milă și compasiune infinite și a pregătit o cale de salvare pentru fiecare persoană de pe planetă. Domnul spune: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele” (Isaia 55:8). Toată gloria Îi aparține lui Iehova!

Această experiență din misiune ilustrează următoarele componente ale planului strategic „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: **Obiectivul numărul 1** al Misiunii: „Să revigoreze conceptul misiunii globale și al sacrificiului pentru misiune ca stil de viață, care să implice nu numai pastorii, ci fiecare membru al bisericii, tânăr și bătrân, în bucuria mărturisirii lui Hristos și a formării de ucenici” prin „creșterea numărului de membri implicați în inițiativele de evanghelizare personală și publică, având ca țintă Implicare Totală a Membrilor (ITM)” (KPI 1,1); și **Obiectivul numărul 5** de Creștere spirituală: „A-i învăța pe oameni la nivel individual și ca familii să ducă o viață plină de Duhul Sfânt.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 4 – **22 ianuarie**

Isus, Doctorul care face minuni

de Andrew McChesney

Sengphet era un doctor foarte apreciat al celui mai mare spital din una dintre provinciile Laosului. Dar era neputincios în ceea ce privea afecțiunea de care suferea fiul său.

Acesta, ajuns la vârsta de adult, dobândise boala misterioasă în timp ce lucra în Bangkok, Thailanda. Tânărul fusese tratat de către medicii din Bangkok, dar nu se simțea mai bine. Astfel, dr. Sengphet (nu este numele său real) și-a adus fiul înapoi în Laos și l-a tratat la el, la spital. Cu toate acestea, starea tânărului nu s-a îmbunătățit. Mai mulți colegi medici i-au sugerat să îl trateze la un spital mare din capitala Laosului, Vientiane. Dr. Sengphet și-a dus fiul la Spitalul Vientiane, unde a fost supus unui mare număr de teste și de examinări.

În cele din urmă, medicii nu au putut afla ce era în neregulă cu sănătatea lui. Au ajuns la concluzia că problema era una psihologică și că suferise o cădere nervoasă.

Efectuarea tuturor testelor medicale a durat mai bine de un an. Dr. Sengphet și soția lui și-au cheltuit toți banii pentru fiul lor, dar fără niciun rezultat. Dacă ar fi citit Biblia, ar fi găsit că situația lor se aseamăna foarte mult cu cea a femeii cu scurgerea de sânge care „suferise mult de la mulți doctori; cheltuisese tot ce avea și nu simțise nicio ușurare; ba încă îi era mai rău” (Marcu 5:26).

Și-a adus fiul acasă și, cu o disperare asemănătoare celei a femeii cu problema de sângerare, s-au întors către medicul ceresc, Isus. S-au rugat în dormitorul lor ca Isus să le vindece fiul. În timp ce încă se rugau, fiul lor a intrat la ei în cameră. „Ce s-a întâmplat?” a spus el. „De ce simt că m-a învăluit pacea dintr-odată?”

Dr. Sengphet și soția sa au continuat să se roage. Apoi, fiul lor a avut ceva ce el a descris ca fiind o viziune. A văzut un duh rău părăsindu-i trupul și spunând: „Nu mai pot sta, pentru că Isus și-a cerut dreptul asupra vieții tale. Tu îi aparții lui Isus.”

În acea zi, fiul și-a revenit la normal și doctorul Sengphet și familia sa au început să l se închine lui Isus. Timp de luni de zile, doctorul Sengphet nu a ținut secretă dragostea sa pentru Isus, spunând oricui era dispus să asculte că „Doctorul Isus Hristos mi-a vindecat fiul și eu, și familia mea L-am primit ca Mântuitor.”

După o perioadă înșă, dr. Sengphet a încetat să l se mai închine lui Isus. Părea că uitase că El îi vindecase fiul și s-a întors la viața pe care o ducea înainte. Rugați-vă pentru el și pentru alții care au fost atinși de Isus, dar care au încetat să l se mai închine! Rugați-vă ca ei să se întoarcă din nou la El!

Această experiență din misiune ilustrează una dintre provocările cu care se confruntă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în încercarea de a împlini planul strategic „Eu voi merge”, inclusiv **Obiectivul numărul 2** al Misiunii, „să întărească și să diversifice răspândirea Evangheliei (...) între cei la care nu s-a ajuns, în grupurile de oameni la care s-a ajuns prea puțin și la cei care fac parte din religii necreștine”; și **Obiectivul 5** de Creștere spirituală: „A-i învăța pe oameni la nivel individual și ca familii să ducă o viață plină de Duhul Sfânt.” O parte dintre darurile Școlii de Sabat din acest trimestru vor merge către deschiderea unei școli primare în Laos, ajutând la împlinirea **Obiectivului numărul 4**, acela „de a întări instituțiile Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în a sprijini libertatea, sănătatea holistică și speranța prin Isus și de a restabili în oameni chipul lui Dumnezeu”. Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 5 – **29 ianuarie**

Găsind pacea

de Andrew McChesney

Era cea mai îngrozitoare zi din viața lui Yean. Vraciul îl abordase, în satul lor din sudul Laosului, și îl anunțase că avea să moară. „Și nu e nimeni care să te poată ajuta”, spusese acesta solemn.

Yean era speriat. Locuitorii din satul lui credeau că vraciul întotdeauna spunea adevărul. Nu putea minți.

Yean nu voia să moară. Era atât de speriat, încât nu putea nici să mănânce, nici să doarmă.

Curând, soția lui și-a dat seama că ceva era în neregulă.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat ea.

Yean i-a povestit despre întâlnirea cu vraciul.

„Voi muri”, a spus el.

Nu știa ce să facă. Nici soția lui nu știa ce să facă.

Apoi, a aflat despre un grup mic de creștini care se adunau în zilele de sâmbătă pentru închinare. Nu mai fusese niciodată într-o biserică creștină, dar a decis să se intereseze dacă acei creștini puteau să îl roage pe Dumnezeu lor să îl ajute.

Sabatul următor, Yean și soția lui s-au prezentat la biserica adventistă din sat. El le-a spus membrilor despre vraci și despre teama lui de moarte. După ce au ascultat, membrii i-au vorbit despre un Dumnezeu pe nume Isus. I-au spus că Isus avea putere nu numai să îl salveze de prezicerea vraciului cu privire la moartea lui, ci și să îi ofere viață veșnică. În Bibliile lor se afla promisiunea: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Yean s-a bucurat foarte mult când a aflat despre Isus! Putea doborânda pacea pe care numai Isus o oferă: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

Când a plecat de la biserică, era atât de fericit, încât nu putea ține vestea bună doar pentru el. A împărtășit cu pasiune celorlalți săteni pacea pe care i-o dăduse Isus. A mers spre casă cu un zâmbet mare pe chip. Era cea mai bună zi din viața lui! Astăzi, Yean este în viață și sănătos și frecventează biserica unde l-a găsit pe Isus.

Mulțumim pentru darurile de misiune ale Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei printre oamenii din Laos și din alte țări din Diviziunea Asia de Sud – Pacific, care vor primi darurile din Sabatul al treisprezecelea al acestui trimestru.

Această experiență din misiune ilustrează **Obiectivul numărul 2** al planului strategic de misiune „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Să întărească și să diversifice răspândirea Evangheliei (...) între cei la care nu s-a ajuns, în grupurile de oameni la care s-a ajuns prea puțin și la cei care fac parte din religii necreștine.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 6 – **5 februarie**

Misionarul curajos

de Daisy Jung

Întotdeauna am fost un laș.

Când m-am mutat pentru prima dată într-un cămin studentesc din Coreea de Sud, a trebuit să ascult muzică creștină pentru a putea adormi seara. După ce niște studenți răi mi-au furat 10 000 de woni sud-coreeni (aproximativ 10 dolari americani) în toaleta unei stații de tren, m-am temut să mai intru în vreo toaletă de gară.

Fricile mele au atins apogeul când am slujit pentru un an ca student misionar în zona rurală din Filipine. Bărbați tineri care erau curioși cu privire la mine, o tânără străină, se adunau noaptea în jurul casei mele luminate cu lumânări, fluierând și uneori privind prin geam. Am început să sufăr de insomnie și nu reușeam să adorm decât spre dimineață, după ce ascultam muzică creștină și citeam din Biblie.

Anxietatea mea m-a urmărit și în sudul Asiei, unde acum locuiesc împreună cu soțul mei și cu cei doi fii ai noștri. De multe ori soțul m-a văzut cum verificam cu atenție ce era în jurul meu în autobuz sau în tren, înainte de a închide ochii să adorm.

„Daisy”, a spus el, „sunt curios cum de o persoană atât de fricoasă ca tine s-a angajat să lucreze ca misionară”.

Era adevărat. Eram o misionară lașă. Preferam să stau în locuri sigure. Dar ceva mi-a schimbat atitudinea. Într-o zi, discutam la masă cu fiii mei despre război. Le-am spus băieților că aveau loc multe războaie în lume, și Saint, în vârsta de 7 ani, care are la fel de multe frici ca mama lui, a întreat cu interes: „Mamă, asta înseamnă că nu putem merge în astfel de locuri ca misionari, nu?”

„Așa este, nu putem merge în locuri periculoase”, am răspuns.

„Atunci înseamnă că oamenii de acolo nu îl cunosc pe Isus?” a întreat Saint.

„Da, mulți oameni mor fără să îl cunoască pe Isus.”

Saint a spus ferm: „Mamă, atunci hai să mergem noi în acele locuri. Hai să mergem acolo și să fim misionari!”

Cum puteam refuza o astfel de convingere? „Hai să facem asta într-o zi”, am acceptat.

Însă, în inima mea, aveam multe nelămuriri. Mă întream: „Sunt aici ca misionară, dar oare mă îngrijorez prea mult pentru mine? Eu spun că mă încred în Dumnezeu, dar oare am încredere în El numai când simt că siguranța îmi este garantată?”

Rugăciunile mele zilnice s-au schimbat de la acea conversație cu fiii mei. Acum mă rog: „Doamne, Te rog, dă-mi o credință mare. Dă-mi o inimă mai curajoasă și o credință mai mare decât temerile mele pentru propria siguranță, astfel încât să iubesc oamenii, să merg aproape de ei și să le port de grijă.”

Această experiență din misiune ilustrează **Obiectivul numărul 1** al planului strategic de misiune „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Să revigoreze conceptul misiunii globale și al sacrificiului pentru misiune ca stil de viață, care să implice nu numai pastorii, ci fiecare membru al bisericii, tânăr și bătrân, în bucuria mărturisirii lui Hristos și a formării de ucenici” prin „creșterea numărului de membri implicați în inițiativele de evanghelizare personală

și publică, având ca țintă Implicare Totală a Membrilor (ITM)”. Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 7 – **12 februarie**

Șocul dulce

de Andrew McChasney

Oung, un angajat al unei fabrici de zahăr din Laos, a fost botezat, dar și-a pierdut interesul cu privire la Isus în urmă cu aproximativ trei ani. Pastorul l-a vizitat acasă, invitându-l să se întoarcă la biserică și să se închine în Sabat.

„Da, voi veni”, a promis Oung.

Dar nu s-a ținut de promisiune.

Când pastorul a venit din nou, Oung a explicat că i se stricase bicicleta. Pastorul l-a vizitat de mai multe ori și de fiecare dată Oung a avut câte o scuză. Membrii bisericii se rugau și pastorul continua să îl invite, dar Oung părea să se depărteze de Isus din ce în ce mai mult.

După câțva timp, a început să bea și să cauzeze probleme acasă. De multe ori și-a bătut sora mai mare, lăsând în urmă vânătăi pe fața, pe mâinile și pe picioarele ei. Sora lui, membră credincioasă a bisericii, a trebuit în cele din urmă să se mute, lăsându-l cu soția și cu copiii.

Sora lui a venit cu ochii plini de lacrimi la biserică. Își iubea fratele mai mic. „Vă rog să nu încetați să vă rugați pentru Oung”, a spus ea.

Într-o zi, în timp ce Oung lucra la fabrica de zahăr, s-a urcat pe o scară pentru a ajunge la niște zahăr pus într-un container mare de metal. Această activitate era o parte normală a slujbei lui. Dar în acea zi, un fir electric conectat de containerul de metal a avut o defecțiune. Întinzându-și mâna pentru a prinde marginea de sus a containerului, un șoc electric i-a traversat mâinile și corpul.

Curentul electric îl lipise de container. Nu putea și își îndepărteze mâinile de marginea acestuia. În acel moment, s-a gândit la familia lui, la copiii și la soția lui.

Apoi și-a amintit de Dumnezeu.

„Doamne, Te rog, scapă-mă!” s-a rugat.

Dintr-odată, curentul electric s-a oprit și el a căzut la pământ.

Un singur gând i-a trecut prin minte: „Dumnezeu mi-a oferit o viață nouă pentru a trăi din nou.” Trebuia să fi murit, dar trăia. Mâna lui stângă a fost arsă rău în timpul incidentului, dar în rest era bine.

Sătenilor nu le venea să creadă că încă era în viață.

Oung i-a spus soției că plănuia să își dedice viața lui Isus.

„Trebuie să mă întorc la biserică, pentru că Dumnezeu mi-a dat o viață nouă”, a spus el. „Trebuie să fiu un martor pentru El, fiindcă trebuia să fiu mort, dar trăiesc. Trebuie să mă întorc la El.”

Mulțumim pentru darurile de misiune ale Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei printre oamenii din Laos și din alte țări ale Diviziunii Asia de Sud – Pacific, care vor primi darurile Sabatului al treisprezecelea din trimestrul acesta.

Sabatul 8 – **19 februarie**

Sabatul sau bursa școlară?

de Andrew McChesney

Era o ofertă pe care o fată adventistă nu o putea refuza: o bursă de studii completă la o școală privată necreștină.

Malelev creștina într-o familie de adventiști și fusese învățată de mică să țină cont de Dumnezeu în fiecare decizie a ei. Fata plănuise să învețe la școala gimnazială Adventist Academy din Taiwan, atunci când avea să termine clasa a șasea, dar, între timp, au apărut

în satul ei din sudul regiunii Kaohsiung din Taiwan recrutori ai acestei școli private. Aceștia i-au încurajat pe Malelev și pe părinții ei, care aparțineau grupului de indigeni Rukai, să accepte bursa școlară întreagă.

Taxele școlare erau mari la Taiwan Adventist Academy și ar fi fost greu pentru părinții ei să le achite. I-au cerut fetei să meargă la școala privată. În timpul vacanței de vară, Malelev a vizitat școala și a aflat că i se cerea să participe la ore și în Sabat. Nu ar fi putut merge la biserică să îl laude pe Dumnezeu. În sufletul ei a apărut un conflict: Să accepte bursa școlară sau să păzească Sabatul? Luptându-se cu luarea deciziei, și-a amintit de Dumnezeu. Știa că trebuia să aleagă Sabatul. La finalul verii, părinții lui Malelev au insistat ca ea să meargă la școala privată. Fata se simțea teribil de descurajată și se ruga frecvent.

„Doamne, ajută-mă”, se ruga ea. „Arată-mi ce să fac.”

Făcându-și curaj, le-a vorbit părinților cu blândețe, dar ferm.

„Vreau să merg la Taiwan Adventist Academy”, a spus ea. „Nu voi participa la ore în Sabat, pentru că vreau să merg la biserică.”

Le-a explicat dorința ei de a-l rămâne credincioasă lui Dumnezeu păzind toate cele zece porunci, inclusiv pe a patra, „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești” (Exodul 20:8).

„Nu vreau să trădez adevărul pe care m-a învățat bunicul”, a spus ea.

Văzând determinarea fetei, părinții i-au permis să meargă să studieze la Taiwan Adventist Academy. Astăzi, Malelev studiază la acea școală de cinci ani și este în clasa a unsprezecea.

„Sunt foarte fericită aici”, a spus ea. „Am niște profesori și niște colegi minunați și suntem ca o familie. Mai important, mi-am făcut mulți prieteni creștini. Avem devoționale dimineața și seara împreună, ne rugăm împreună și studiem împreună. Prețuiesc fiecare moment petrecut la școală. Chiar dacă nu știu ce mă va aștepta în viitor,

știu că Dumnezeu mă va călăuzi și că va împlini planul Lui minunat pentru mine.”

Este fericită că a fost învățată din copilărie să își amintească întotdeauna de Dumnezeu. Recitând Eclesiastul 12:1, ea a spus: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele rele și până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei.»”

„Atunci când trebuie să iei o decizie importantă, ai încredere în Dumnezeu și alege conform voinței și plăcerii Lui”, a spus ea. „Mă încurajez mereu citind acest verset. Acum împărtășesc secretul meu cu voi. Domnul să vă binecuvânteze!”

Această experiență din misiune ilustrează următoarele componente ale planului strategic de misiune „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: **Obiectivul numărul 7** de Creștere spirituală: „Să îi ajute pe tineri să Îl pună pe Dumnezeu pe primul loc și să exemplifice în viața lor perspectiva biblică asupra lumii.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 9 – **26 februarie**

Chemarea Evangheliei

de Andrew McChesney

Khamla, cel care aducea pâinea pe masă în familia sa, în zona rurală din Laos, s-a îmbolnăvit. Își simțea picioarele atât de grele, încât nu mai putea merge. A stat la pat timp de trei luni.

Pentru că nu avea bani să meargă la doctor, Khamla (nu este numele lui real) a recurs la tot felul de ierburi medicinale și la vindecători tradiționali, inclusiv un shaman, sau un vraci, din satul său. Nimic nu a ajutat.

Într-un final, văzându-i disperarea, cineva i-a spus despre pastorul bisericii adventiste de ziua a șaptea, care ajuta mulți oameni prin telefon. Omul l-a sunat pe pastorul Sadua Lee și i-a cerut ajutorul.

Acum, nu era deloc simplu să suni la telefon. Apelurile erau un lux, fiecare minut costând 700 de Kips laotieni (8 cenți americani). La acel moment, o treime a populației trăia cu mai puțin de 1,25 dolari americani pe zi și aproape două treimi trăiau cu mai puțin de 2 dolari pe zi.

„Eu sunt un nimeni”, a răspuns pastorul. „Eu nu te pot vindeca. Dar Dumnezeu meu, care se numește Isus, te poate vindeca dacă aceasta este voința Lui. Tot ce trebuie să facem este să Îi cerem.”

Khamla a cerut o rugăciune și pastorul s-a rugat pentru el prin telefon. A doua zi, pastorul l-a sunat pe bărbat și s-a oferit să se roage din nou pentru el. Khamla era entuziasmat. „Pot să merg!” a exclamat el. Deși picioarele îi erau încă slăbite, putea merge pentru prima dată în trei luni. Deja plecase să muncească la ferma lui.

„Dumnezeul tău este atât de puternic”, a spus el. „Cum mă pot închina și eu Dumnezeului tău, care se numește Isus?”

Pastorul i-a spus că poate, și că ar trebui, să l se închine lui Isus mereu și a adăugat faptul că Isus a pus deoparte o zi specială pentru închinare, Sabatul zilei a șaptea. Bărbatul a fost de acord să nu mai muncească în Sabat pentru a l se închina lui Isus. Văzând că locuiește departe de biserică, i-a cerut pastorului să îl ajute să se închine în Sabat. Aceasta presupunea ca pastorul să îl sune în fiecare Sabat – dar acest lucru nu îl deranja. Dacă Isus i-a putut aduce vindecare lui Khamla, El putea să facă posibilă și achitarea apelurilor telefonice.

Mulțumim pentru darurile de misiune ale Școlii de Sabat, care ajută la răspândirea Evangheliei printre oamenii din Laos și din alte țări ale Diviziunii Asia de Sud – Pacific, care vor primi darurile Sabatului al treisprezecelea al acestui trimestru.

Această experiență din misiune ilustrează **Obiectivul numărul 2** al planului strategic de misiune „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de

Ziua a Șaptea: „Să întărească și să diversifice răspândirea Evangheliei (...) între cei la care nu s-a ajuns, în grupurile de oameni la care s-a ajuns prea puțin și la cei care fac parte din religii necreștine.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 10 – **5 martie**

Dumnezeu este cel mai bun martor

de Anna Likholet

La vârsta de 18 ani, tânjeam să Îl pot împărtăși pe Isus cu ceilalți, dar mă temeam.

„Mi-e teamă”, mă rugam adesea. „Nu știu cum să Te împărtășesc oamenilor.”

Apoi, am aflat că aveam nevoie de o intervenție chirurgicală și am fost internată într-un spital din Tula, un oraș aflat la aproximativ două ore și jumătate de mers cu mașina de capitala Rusiei, Moscova. Trei din cele șase paturi din salonul meu erau ocupate, când am ajuns. Celelalte paciente citeau sau se uitau la televizor. Operația mea era programată pentru a doua zi.

„Ce să fac?” m-am întrebat. „Ce face cineva înainte de operație?” Mi-am deschis Biblia.

Femeia care se afla în fața mea a vorbit imediat:

„Ești creștină?” a întrebat.

„Da”, am răspuns.

„La ce biserică mergi?” a spus ea.

Nu voiam să fiu luată în răs pentru că eram adventistă de ziua a șaptea. Mulți ruși aparțin altor confesiuni creștine și consideră adventiștii ca fiind membri ai unei secte.

„Sunt protestantă”, am răspuns.

Femeia nu era mulțumită.

„De ce biserică protestantă aparții?” a întrebat ea.

Ce puteam să spun? „Sunt adventistă de ziua a șaptea”, am spus.

Fața femeii s-a luminat de un zâmbet larg.

„Uau, o adventistă de ziua a șaptea!” a exclamat. „Îi știu pe adventiști! Sunt cei mai buni oameni!”

Femeia a vorbit cu entuziasm despre biserica mea, despre lucrarea pe care o face și despre Universitatea Adventistă Zaoksky, aflată în afara orașului Tula. Celelalte două paciente au ascultat cu atenție. Nu mai auziseră până atunci despre Biserica Adventistă.

„Adventiștii sunt creștini buni!” a spus femeia. „Tatăl meu cunoaște niște adventiști de treabă.”

În timp ce ea vorbea, a intrat medicul în salon. A fost surprins să o vadă.

„Ce faci aici?” a spus el.

„La ce vă referiți?” a răspuns ea.

„Te-am externat de ieri”, a spus el. „Trebuia să fii deja acasă.”

Soțul ei a luat-o acasă în mai puțin de 30 de minute.

Privind la patul ei gol, am realizat că Dumnezeu răspunsese rugăciunilor mele într-un mod neașteptat. El dăduse singur mărturie în salonul meu, descoperindu-li-Se acelor femei. Nu făcusem nimic. Dumnezeu făcuse totul. Ca rezultat, ceilalți pacienți au aflat că eram adventistă și că adventiștii îi iubesc pe Isus cu toată inima.

Înainte de a mă interna, mergeam la biserică și credeam în Isus, dar a fi creștin înseamnă mai mult decât atât. A fi creștin înseamnă să spunem altora despre Isus. Dacă dorești să Îl împărtășești, El te poate ajuta. Va face totul pentru tine.

Această experiență din misiune ilustrează **Obiectivul numărul 1** al planului strategic „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Să revigoreze conceptul misiunii globale și al sacrificiului pentru misiune ca stil de viață, care să implice nu numai pastorii, ci fiecare membru al bisericii, tânăr și bătrân, în bucuria mărturisirii lui

Hristos și a formării de ucenici.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 11 – **12 martie**

Să ne închinăm asemenea lui Isus

de Andrew McChesney

În urmă cu trei ani, darurile Sabatului al treisprezecelea au ajutat la construirea unui centru comunitar prin care să se ajungă la oamenii din Cambodgia. Dar acesta, un „centru urban de influență”, a ajuns la prima persoană înainte să fie deschis.

Koy Sopaon a auzit că începuseră construcțiile pentru Essential Life Center și că salariile erau corecte, așa că i-a cerut managerului de proiect Gary Rogers un loc de muncă. Gary, un misionar american care lucrează pentru Misiunea Adventistă, nu avea niciun post deschis la șantierul din Battambang, al doilea cel mai mare oraș din Cambodgia, dar a salvat numărul de telefon al lui Sapaon. Sapaon a revenit câteva luni mai târziu și Gary, aflând că are experiență în sudură și în zidit, i-a spus că poate începe lucrul a doua zi.

„De ce să aștept până mâine?” a întrebat Sopaon. „Pot începe acum.”

Sopaon, lider în biserica sa creștină, a fost surprins să afle că Gary își începea ziua de lucru cu 30 de minute de devoțional. Nu mai avusesse un loc de muncă unde se făcea așa ceva și îi plăcea. Pe măsură ce grupul studia, și-a dat seama că lucrurile pe care le învăța acolo din Biblie erau diferite de cele pe care le învățase la biserica lui. Într-o dimineață, devoționalul s-a concentrat asupra Sabatului zilei a șaptea. Sapaon a citit în Luca 23 despre cum Isus a murit în ziua pregătirii, ziua a șasea a săptămânii, și despre cum a fost înmormântat înainte

de apus pentru că începea Sabatul, ziua a șaptea a săptămânii. A înțeles că ucenicii și-au încetat lucrarea în Sabat și că Isus S-a odihnit în mormânt. De-abia în prima zi au adus uleiuri ca să îi îmbălsămeze trupul. Surprins, Sapaon și-a spus: „Atunci ziua a șaptea este adevăratul Sabat!”

Văzând credința lui Sopaon, Gary l-a întrebat: „Vrei să fii ca Isus?”

Sopaon nu a ezitat: „Da, vreau”, a spus el.

„Dacă aceasta este dorința ta, alătură-ni-te la deschierea Sabatului, vineri seara viitoare”, a spus Gary, invitându-l la o adunare adventistă.

Sopaon a venit vineri seara și apoi s-a întors a doua zi dimineața pentru închinarea de Sabat. Era uimit de cum se salutau omenii între ei, spunând „Sabat fericit! Sabat fericit!” Îl făcea să simtă că Dumnezeu îl poate sfinți.

Pe măsură ce Sopaon a învățat mai multe despre Dumnezeu, a început să dea zecime. În după-amiezile de Sabat, li se alătura membrilor în acțiunile de a-i ajuta pe cei în nevoie. S-a botezat după 18 luni de la momentul în care a început să lucreze pe șantierul pentru construirea Essential Life Center.

Mulțumim pentru darurile voastre pentru Sabatul al treisprezecelea, care au contribuit la deschierea Essential Life Center, „un centru urban de influență” din Battambang, Cambodgia.

Sabatul 12 – **19 martie**

Sănătate perfectă

de Andrew McChesney

Noy era o femeie înstărită, care superviza mai mult de 100 de lucrători, la o plantație de cafea dintr-un sat din Laos, pe care o

deținea familia ei. Însă după un timp, ea s-a îmbolnăvit de o boală misterioasă.

Medicul ei nu a putut identifica boala. Noy a fost la mulți medici din sudul Laosului, dar nimeni nu a putut să o ajute.

Starea ei s-a înrăutățit din ce în ce mai mult, până când nu a mai putut merge și a căzut la pat. Mai mult decât atât, aproape și-a pierdut mințile. De multe ori nu îi putea recunoaște pe membrii familiei.

Toți lucrătorii ei au plecat, pentru că nu le plătea salariul. Sătenii le-au spus, ei și soțului ei, că nu avea să supraviețuiască.

În această perioadă atât de rea din viața lui Noy, a sosit în sat o vizitatoare din capitala Laosului, Vientiane. Vizitatoarea, la fel ca Noy, nu era creștină, însă fiul și nora ei erau adventiști de ziua a șaptea. Ea i-a spus lui Noy despre Isus.

„Poate Isus îți poate salva viața”, a spus ea.

Cu ajutorul soțului ei, Noy a găsit numărul de telefon al unui pastor adventist din sud și l-a sunat să îi ceară ajutorul. Pastorul a călătorit până în satul lui Noy și s-a rugat împreună cu ea. Noy a fost încurajată de rugăciune și a hotărât să se mute temporar în Vientiane. Voia să întâlnească membri ai bisericii adventiste și să îi cunoască.

Atunci când a ajuns acolo, nu se putea ridica din pat și se chinuia să gândească limpede. Membrii bisericii se întâlneau și se rugau cu ea în mod regulat. Cu timpul, sănătatea ei s-a îmbunătățit. A început să poată sta pe scaun, apoi să se ridice și să meargă.

La cinci luni după ce se îmbolnăvisese, Noy s-a întors în satul ei perfect sănătoasă.

Sătenii au fost uimiți de ce au văzut. Se așteptau să fi murit, dar ea era în viață și pe deplin sănătoasă. Surprinși, au întrebat ce s-a întâmplat.

„Isus m-a salvat de la moarte”, a spus Noy.

Acum, mulți săteni sunt interesați să afle mai multe despre Isus, Medicul care are putere să-i vindece pe toți cei care îi cer în rugăciune.

Mulțumim pentru darurile de misiune ale Școlii de Sabat, care vor ajuta la răspândirea Evangheliei printre oamenii din Laos și din alte țări din Diviziunea Asia de Sud – Pacific. O parte dintre darurile Sabatului al treisprezecelea din acest trimestru vor ajuta la deschiderea unei școli primare în Laos.

Această experiență din misiune ilustrează **Obiectivul numărul 2** al planului strategic de misiune „Eu voi merge” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Să întărească și să diversifice răspândirea Evangheliei (...) între cei la care nu s-a ajuns, în grupurile de oameni la care s-a ajuns prea puțin și la cei care fac parte din religii necreștine.” Află mai multe despre planul strategic la IWillGo2020.org.

Sabatul 13 – **26 martie**

Scăpare ca prin urechile acului

de Saengsurin Phongchan

Dumnezeu mă iubește foarte mult.

Când un prieten a plecat să locuiască în Australia, am fost de acord să îi vizitez din când în când părinții care rămăseseră aici, în Thailanda. Casa acestora nu era ușor de găsit. A trebuit să caut adresa pe hartă și am descoperit că se afla la o distanță destul de mare de casa mea. Pentru prima vizită, am umplut rucsacul și câteva pungi cu cumpărături. Cărând mâncarea, am fluierat după o motoretă cu ataș care era pe post de taxi, ca să mă ducă la stația de autobuz.

Undeva pe drumul spre stație, șoferul mi-a spus pe neașteptate: „Nu te pot duce. Pot să chem o altă motoretă?” Nu avea niciun motiv să se răzgândească. Ce puteam face? O a doua motoretă m-a luat, dar șoferul m-a dus într-un loc greșit. M-am urcat într-o a treia motoretă-taxi. Mi-a luat aproape două ore să ajung la stația de au-

tobuz. Eram foarte nervos când am ajuns. De ce îmi luase trei ore și trei taxiuri pentru a face un drum scurt și simplu până la stația de autobuz?

„Unde mergeți?” a întrebat vânzătorul de bilete.

Eram atât de supărat, încât nu mai puteam vorbi cu nimeni, nici măcar cu vânzătorul de bilete.

„Vă spun mai târziu”, am spus, plecând.

După ce m-am liniștit, am cumpărat un bilet și m-am urcat într-un microbuz.

Pe drum spre casa prietenului meu, am trecut pe lângă un microbuz accidentat, răsturnat pe marginea drumului. Șoferul nostru a oprit să vadă dacă putea ajuta cu ceva. Întorcându-se la microbuz, ne-a spus vizibil afectat că niște pasageri muriseră în accident.

„Acesta este microbuzul care a plecat înaintea noastră pe acest traseu”, a spus el.

În acel moment am realizat că eu trebuia să fiu în acel microbuz. Pierdusem microbuzul din cauza multiplelor întârzieri în drumul meu spre stație.

Părinții prietenului meu au fost ușurați când m-au văzut. Auziseră de accident. „Eram atât de îngrijorați pentru că am crezut că ești în acel microbuz”, a spus doamna.

„Dumnezeu este bun”, am spus. Apoi le-am povestit celor doi, care nu erau creștini, despre peripețiile și întârzierile mele.

„Dumnezeul sau îngerul care te protejează este minunat!” a exclamat tatăl prietenului meu.

Da, Dumnezeu mă iubește foarte mult.

Saengsurin Phongchan a fost director al școlii adventiste de ziua a șaptea din Nakhon Ratchasima, Thailanda, care a primit o parte dintre darurile Sabatului al treisprezezelea de acum trei ani. Mulțumim pentru darurile voastre, care au ajutat școala, Adventist International Mission School – Korat, să se extindă într-un alt local și cu clase de liceu.